

- Udsatte familiers bolig skal sikres: Bedre sikring mod udsættelse fra boligen. Kommunerne skal informeres, hvis børnefamilier har problemer med at betale husleje og risikerer udsættelse, og de skal forpligtes til at gribe ind for at løse problemerne, så familierne ikke står på gaden.
- Nedsættelser af kontanthjælpen skal væk: Regeringens nedsættelser af kontanthjælpen – starthjælp, kontanthjælpsloft, 300-timersreglen osv. – rammer i høj grad netop udsatte familier. Alene de familier, der rammes af kontanthjælpsloftet, har efter Beskæftigelsesministeriets skøn 30.000 børn. De nedsættelser skal væk, hvis vi ikke skal se en alvorlig skærpelse af problemerne i en stor gruppe familier.
- Økonomisk hjælp uden en »børnesag«: En familie skal kunne få økonomisk hjælp til lejrskole, idræt, ferier m.v. uden en kæmpeundersøgelse (§ 50-undersøgelse) af dens forhold. En familie skal ikke først blive en »sag« for at kunne få hjælp.

Førstegangskriminelle skal udredes og behandles

Der er en klar sammenhæng mellem sindslidelser og kriminalitet. En undersøgelse af unge i sikrede institutioner viste, at 69 pct. (jf. »For ung til at være kriminel«, debatoplæg, Børnerådet, januar 2006) havde en sindslidelse eller personlighedsforstyrrelse, mens en anden undersøgelse fra Fyn viser, at en del af de unge kriminelle var dårligt begavede, nogle endog så dårligt begavede, at de slet ikke forstod, at de skulle straffes og hvorfor. Det betyder, at unge bliver kriminelle, fordi de er ubehandlede. Skal den grove kriminalitet stoppes tidligt, skal de unge derfor udredes mentalt og intelligensmæssigt, første gang de begår kriminalitet, eventuelt med en indkøringsfase, hvor der fokuseres på de grove forbrydelser først, f.eks. grov, personfarlig kriminalitet, ildspåsættelser og grove røverier.

Der skal forskes i, hvordan man kan lave gode udredninger, så de bliver mere brugbare, og hvordan vi effektivt kan anvende de data, der ofte i en meget tidlig alder ligger hos skolepsykologerne, til at etablere tilbud, der også rækker efter 9. klasse. Alle udredte skal have en handlingsplan og relevante tilbud.

Der er i øjeblikket en manglende koordination mellem de forskellige dele af psykiatrien og

mellem sektorerne. Der skal generelt arbejdes for bedre kommunikation og en klar ansvarsfordeling mellem psykiatrien, socialforvaltningen og kriminalforsorgen. Der er lige nu for mange sindslidende, der falder mellem to stole, fordi ingen tager ansvar, og risikoen for, at den sindslidende unge begår kriminalitet, er rigtig stor.

Konsekvenser for den unge – udvikling af mandsopdækning

Det skal have konsekvenser for de unge, når de opfører sig urimeligt i forholdet til dem selv og deres omgivelser. Men konsekvensen er ikke udsmidning eller straf, som når en institution udstøder en ung, fordi denne ikke overholder reglerne. Indsatsen skal være konsekvent i den forstand, at kvalificerede voksne skal rykke tættere på den unge, når den unge viser, at han/hun endnu ikke kan finde ud af det selv. Og det er her, der er behov for at udvikle tilbud med en eller anden form for »mandsopdækning« af de mest krævende unge. Der mangler simpelthen tilbud i det spillerum, der ligger før institutionsanbringelser og sikrede institutioner.

Alle børn og unge skal fastholdes i undervisningen

Kommunernes forpligtelse til at sikre børn og unge skoletilbud skal fastholdes. Det kan ikke være rigtigt, at ca. 500 børn (»Børn, der gennem længere tid ikke modtager undervisning«, MU-USMANN Research & Consulting på vegne af Undervisningsministeriet, januar 2008) er registreret uden et skoletilbud i kortere eller længere tid. Det er den sikre vej til marginalisering.

Socialrådgiverne skal have tid til at tage sig af indberetningerne

Overbelastede socialrådgivere betyder, at man i mange kommuner er alt for lang tid om at reagere på indberetninger eller følge op på foranstaltninger. En indrapportering fra en skole om, at den unge er på vej i en kriminel løbebane, risikerer at ligge flere måneder, før der handles på den. Der er enten brug for, at sagsbehandlere skal bruge mindre tid på bureaukrati, eller at der fastsættes et maksimum for, hvor mange sager en sagsbehandler kan have i forhold til stadig at kunne gøre en fagligt forsvarlig indsats. Samtidig er der brug for en holdningsændring i mange kommuner, så sagerne bliver et fælles ansvar og ikke er afhængige af den enkelte sagsbehandler.